

sepsal Reven



slaf Erol byl posledním z paterčat, které se narodilo královně prosperujícího nordského království Erolgard, Lahpyrcopě a jejímu manželovi a králi Erolgardu, Ytluafovi. Královna byla během těhotenství dvakrát tak široká než vysoká a samotný porod probíhal celé tři měsíce a šest dní. Je proto celkem pochopitelné, že když se pak Lahpyrcopa Eslafa konečně zbavila, řekla jen "Díky bohu" a zemřela.

Ytluaf se, jako mnoho nordů, o svou ženu moc nestaral a ještě míň ho zajímaly jeho děti. Proto se není čemu divit, že byli jeho poddaní zmatení, když pak oznámil, že bude podle dávné tradice jeho atmorského lidu následovat svou milovanou manželku do hrobu. Nikdy by je nenapadlo, že byli do sebe nějak zvlášť zamilovaní a vlastně ani netušili, že nějaká taková tradice vůbec existuje. Přesto byli prostí lidé za to malé, královské drama vděční, protože aspoň trochu zmírnilo jejich nudu, která byla, a stále je, v zapadlých částech severního Skyrimu velmi palčivým problémem, zvláště pak v zimě.

Shromáždil tedy služebnictvo a svých pět tlustých a křičících malých dědiců a rozdělil svůj majetek. Synovi Ynohpovi daroval svůj titul, syn Laernu od něj dostal všechny pozemky, synovi Suoibudovi věnoval své bohatství a své dceři Laicifitře odkázal armádu. Ytluafovi rádci sice v zájmu království navrhovali dědictví nerozdělovat, ale Ytluafa jeho rádci ani v nejmenším nezajímali a nezajímalo ho vlastně ani království. Po tomto prohlášení vytáhl svou dýku a podřízil si hrdlo.

Když králův život pomalu vyprchával, odhodlala se konečně jedna, spíše stydlivá, chůva promluvit. "Vaše veličenstvo, zapomněl jste na své páté dítě, na malého Eslafa."

Dobrý Ytluaf zasténa. Je to přece jen poněkud těžké se koncentrovat, když vám krev stříká z hrdla. Král se marně snažil přijít na něco, co by mu odkázal, ale nic již nezbylo.

Nakonec podrážděně zachroptěl, "Eslaf by si měl něco vzít" a zemřel.

To, že bylo po děcku starém stěží jen několik dní požadováno, aby vyneslo svůj právoplatný nárok na dědictví, bylo nepochybně nespravedlivé. Ale Eslafu Erolovi bylo jeho dědictví přičteno s posledním dechem jeho umírajícího otce. Neměl mít nic, jen to, co si vezme.

Jelikož jej nikdo nechtěl, vzala si ho k sobě ta stydlivá chůva, která se jmenovala Drusba. Bydlela ve staré, polorozpadlé chatrči, která se v průběhu následujících let rozpadala ještě víc. Protože nemohla najít práci, prodala Drusba všechn svůj nábytek, aby mohla malého Eslafa nakrmit. Když pak začínal chodit a mluvit, prodala i zdi a střechu, takže jim už z domova zbyla jen podlaha. A jestli jste někdy byli ve Skyrimu, budete souhlasit, že je to stěží dostačující bydlení.

Drusba Eslafovi o jeho narození nic neřekla a nezmínila se mu ani o tom, že si jeho bratři a sestra žijí díky svému dědictví celkem dobře. Byla totiž, jak už jsme říkali, celkem stydlivá a přišlo jí velmi těžké o tom začít. Byla dokonce tak stydlivá, že kdykoliv se jí Eslaf zeptal na něco o svém původu, utekla hned pryč. Tak víceméně řešila i všechno ostatní. Útěkem.

Aby s ní vůbec mohl nějak komunikovat, naučil se Eslaf nedlouho po svých prvních krůčcích i běhat. Nejprve své adoptivní matce vůbec nestačil, ale časem se naučil běhat metodou špička-pata, špička-pata, to když očekával krátký, ale rychlý sprint, a metodou pata-špička, pata-špička, když už se zdálo, že Drusba poběží maratón na dlouhé vzdálenosti. Nikdy se od ní sice žádných odpovědí nedočkal, ale alespoň se naučil běhat.

Erolgardské království se za ta léta, kdy Eslaf vyrůstal, stalo docela pochmurným místem. Král Ynohp neměl žádné bohatství, protože to bylo odkázáno Suoibudovi, neměl ani žádný příjem z pozemků, neboť ty vlastnil Laernu a neměl ani žádnou armádu na ochranu lidí, jelikož té velela Laicifitra. A poněvadž byl jen dítě, rozhodovala téměř o všem Ynohpova zkorumpovaná rada. Ze země se tak stalo byrokratické a vykořisťující království vysokých daní, jemuž vládl nekontrolovatelný zločin a které trpělo častými vpády okolních sousedů. Ne, že by to nebylo běžné i v ostatních tamrielských královstvích, ale příjemné to rozhodně nebylo.

K Drusbině chatrči pak za čas, tak jako vždy, dorazil výběrčí daní, aby zabavil tu poslední věc, která jí ještě zbývala - podlahu. Než aby protestovala, utekla ubohá chůva pryč a Eslaf ji už nikdy nespatriil.

Bez domova a matky neměl Eslaf kam jít. Na studený, čerstvý vzduch byl zvyklý z Drusbiny chatrče, ale byl hladový.

Mohl bych dostat kousek masa? zeptal se řezníka na ulici. "Mám velký hlad."

Muž znal chlapce již léta a často se svou ženou mluvil o tom, jak je mu líto, že musí vyrůstat v domě beze stropu a bez zdí. Usmál se na Eslafa a řekl, "Zmiz nebo tě praštím."

Eslaf od řezníka rychle utekl a vydal se do nedalekého hostince. Krčmář byl dříve komorníkem u královského dvora a věděl, že je chlapec právoplatný princ. Častokrát vídal ubohého a otrhaného mladíka v ulicích a mnohdy si povzdechl nad osudem, který ho potkal.

Mohl bych dostat něco k jídlu? zeptal se Eslaf krčmáře. "Mám velký hlad."

Máš velké štěstí, že tě neuvařím a nesním, odpověděl krčmář.

Eslaf rychle opustil hostinec. Po celý zbytek dne žebrol u dobrých občanů Erolgardu o jídlo. Jeden z nich po něm něco hodil, ale ukázalo se, že je to jen nepoživatelný kámen.

S příchodem noci k němu přišel otrhaný muž a beze slova mu podal kousek ovoce a sušeného masa. Chlapec dar s vykuleným očima přijal, a když polykal, uctivě onomu muži poděkoval.

Jestli tě tu ještě zítra v ulicích uvidím, zavrčel muž, "vlastnoručně tě zabiju. Cech povoluje v jednom městě jen určitý počet žebráků a ty už jsi navíc. Ničíš nám živnost."

Štěstí, že Eslaf Erol uměl utíkat. Běžel celou noc.

Příběh Eslafa Erola pokračuje v knize "Zloděj".